

Գ Ր Ա Կ Ա Ն Ք

Բ Ա Ն Ա Ս Տ Ե Ղ Ծ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն Ք

ԵՐԳ ՄԸ՝ ԼՃԱԿԻՆ ՎՐԱՑ

Ծիրանեզյն լուսն զբայ
Ողբական երգ մը կը շարժի.
Վերադարձի՛ր նն, բանտեալներ. —
Ո՞րքան սքրտի կը զըզդի . . .
Գործաւորներ՝ ձայն մ'երկաթով
Յից կը գամեն լուսնի մէջ.
Հրաման մ'է երգն՝ որ միաթան
Կընէ բազկաց ելեւէջ:
Չայնն է յոգնած՝ ժողովուրդին,
Թըշուառութեան յուսահատ.
Քայլերդն է ան՝ իրենց կենսքին. —
Անովախա՛ն անապատ:

Արքայազնազն Նուազն է ան. —
Աշխատանքի կ'ընկերէ.
Աշխատանքուն աղօթքն է ան՝
Գըմբեթին տակ ճիծերէ:

Ատող կը թուին մարգկութեան.
Սուրբ ր միայն կը կանչեն . . .
Լուսնի մեծի գանգալներ՝
Աստղան սքրտի զոռանին:

Ամեն թըրթուած՝ Նուազն մըն է
Որ օդին մէջ կը բացուի.
Ան՝ Կիւղ մը փլզփլզած,
Դրան քով տըղայք լայրենի

Մեն աշերտով որ թարչին,
Անձամբ, աւազ ժպիտի.
Ու մայր մը՝ որ իր ցախին մէջ
Ամբողջ որդուին ալ ունի:

Երբեք կ'ընէ այդ երգին մէջ.
«Իմ՝ զերթալույսը, ահա.
Երկանկութեան ժամ որ սակայն՝
Բազէ մ'աւ, ան, չունենցայ»:

Երկասարդ՝ աթուր ժպտով.
«Այս է հասակ զայնիքի»:

Ու մանուկն ալ. «Դաստապարտուած
Այսքան կանուխ՝ արցունքն»:

Յնույն ձայնեղն իրենց մէջ՝
Դարձեալ երգին սկիզբ կու տայ.
Կը հաւատան՝ թէ երգով
Բապտան ղո՛ւմ կը դառնայ:

Կ'արձազանդեն ալիքներ՝
Հաւաքալից մեղեդին.

Կ'իջնայ երկաթով, լընշող՝
Հըման իրենց չէզ բազդին.

Եւ այդ ամեն մի հարուած
Աւելի սուր կը մըխուի,
Ոլորտերուն մէջ, որ կ'անձնկան՝
Երկանկազոյն մի վազուի. . .

Հ. Կ. Տ. ՍԱՀԱԿՅԱՆ

ՄԱՍՄՈՒՍ ԱՂՕԹԻՐ

Լիալուսնին դեմ Նրստած՝
Մամս ալեւոր կ'ընէ աղօթքն իրիկուան.
Գըլխուն վերեւ սեւ շըղլիկներ կը դառնան,
Իսկ լուս սքրտին մէջ Աստուած:

Շըրթուսքներն իր (սուրբ վարդեր
Թոռմած առջեւն Աստուածամոր խորանին)
Կը շարժին այնքան մեղմորէն՝ որ հոգին
Իր ըսածն ինք չի լընքի:

Ցուրտ շողին տակ լուսինին՝
Հանգարտօրէն կը կախուի վար գլուխը ծնր
Տըխրահակ. խոնջ, իրբեւ նմանիլ ան ուզեր
Մեր այս դարուն հաւատքին: —

Հայր մեր . . . — Բայց չի դառնար ալ
Գարուշը հին, մամ, կաշեբուն երգը աղու.
Արեւնն ետ չի շեղիք զարկէն, վայրէջու
Խղճը արթընցաւ, — բայց մանն ալ:

Ողջո՛յմ . . . — Բայց միշտ պիտի պարագ
Մընան ոսկերիք ծիծաղի մեն հասունքին,
Եւ մերթ բեղուն կողերուդ մէջ պիտի լընեն
Ալ հին սերուն ճըրտաւալ: —

Բայց ան, գիտեմ, դու ծարաւ
Եւ Երկնքին՝ որուն մինչ ցարդ հաւատացիր.
Որուն համար մարմնիդ մէջ ալ ծնընադէր
Հոգւոյդ առջեւ ապրեցաւ:

Երկնքը քուէ կ, ով մամ,
Քանի որ ծեր բերբուրդ մէջ դեռ անեղծ
Մընաց անոր կապոյտն ամեն ամպէ գերծ.
Քանի որ, մայր բարեխնամ,

Արեւնիդ հեռ միասին
Ծիծերդէ հինդ սերունդներու քամեցիր,
Եղար աննեղդ. — Եւ բարեւէր մաս չը տըւիր
Օտարներու զըլուխին:

Եւ հիմայ որ, ով հանիս,
Հերմակ մազերդ լուսին խառնած՝ մեր կրօնքին
Փութերուն լրաց կանգուն՝ կ'մեռնիս ծնր և կին,
Պիտի վաղը կոյս վերածնենի:

ԳԱՆԻԼ ՎԱՐՈՒԹԱՆ